

1

‘Hé, lekker ding, zullen we voor als je straks klaar bent met werken buiten afspreken?’ koerde de rondborstige blondine terwijl ze naar de bar kwam. ‘Dan kunnen we elkáár klaarmaken...’

AJ Walsh wist niet of hij moest kreunen of lachen. Elke avond kreeg hij de nodige ongegeneerde versiertrucs te horen, maar deze vrouw zinspeelde directer op seks dan de meesten. Daarbij knipperde ze druk met haar met mascara bewerkte wimpers en liet ze haar tong wellustig over haar lippen gaan.

‘Sorry, schat. Ik voel me geveleid, maar ik heb een vriendin,’ gaf hij zijn would-be achtervolgster te verstaan.

‘Nou en?’ Ze verblikte of verbloosde niet.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Dus ben ik niet beschikbaar.’

De blondine haalde vol afkeer haar neus op. ‘Loser!’

Met haar getoupeerde haar, in haar loeistrakke jurkje en op hakken van tien centimeter paradeerde ze zonder iets te bestellen bij de bar vandaan.

Ze had haar hielen nog niet gelicht, of AJ liet de lach die hij in zijn keel voelde kriebelen de vrije loop. Nou, dat was iets nieuws: een loser genoemd worden omdat hij het niet zag zitten om zijn vriendin te bedriegen met een overduidelijk dronken chick in een nachtclub? Als

dat betekende dat hij een loser was, wilde hij geen winnaar zijn.

Aan de andere kant was hij wel een leugenaar, want hij had op dat moment helemaal geen vriendin. Nee, hij leidde een sololeven, en dat vond hij helemaal niet fijn, maar na drie jaar achter de bar had hij wel geleerd dat een leugentje om bestwil soms de beste manier was om zich de meer opdringerige types van het lijf te houden.

Hij keek even naar de andere twee barkeepers en het deed hem goed om te zien dat die druk bezig waren met drankjes inschenken en een praatje maken met de klanten. Henry en Sue waren zijn meest betrouwbare werknemers en hij roosterde hen altijd in op vrijdag, de drukste avond in de club. Strikt genomen hoefde hij hier vanavond niet eens te zijn – zijn mensen hadden alles in de hand –, maar hij vond het nou eenmaal leuk om drankjes klaar te maken en zijn clientèle te leren kennen.

Toen hij samen met zijn twee beste vrienden de Sin net geopend had, hoefde niemand er lang over na te denken wie wat zou gaan doen. Gage, de stoerste en meest intense van hen drieën, had de leiding over de beveiliging en hield toezicht op hun team van uitsmijters. Reed, die het minst goed met andere mensen overweg kon, werkte boven in het kantoor en bekommerde zich om de zakelijke aspecten. En als ‘mensenmens’ van het trio verzorgde AJ de bar en stuurde het barpersoneel aan.

Hij vond het op die manier prima geregeld, en sinds de Sin drie jaar geleden zijn deuren had geopend, was

het snel een van de populairste clubs in het centrum van Boston geworden. Ze hadden in het eerste jaar zelfs winst gedraaid, waar AJ apetrots op was.

Het enige nadeel van zijn werk was dat allerlei vrouwen voor wie hij geen enkele belangstelling had hem aan de lopende band probeerden te versieren. Dat was best ironisch, want hij was immers een warmbloedige dertiger met een gezond libido. Andere mannen zouden dolgraag met hem willen ruilen, dat besepte AJ maar al te goed, maar hij was niet van plan misbruik te maken van de meestal dronken vrouwen die avances maakten. Dat voelde niet goed.

Hij had nog nooit een onenightstand gehad, maar als hij die wel zou hebben, moest het voor hem met iemand zijn die nog precies wist waar ze mee bezig was.

Toen er een donker hoofd in zijn blikveld verscheen, stelde AJ zijn standaardvraag zonder ook maar naar de klant in kwestie te kijken. 'Wat kan ik voor je inschenken?'

Geen antwoord.

In de korte stilte die viel keek hij de vrouw die voor hem stond aan, en de adem stakte hem in de keel toen hij verdronk in een stel peilloze bruine, bijna zwarte ogen. Hij verlegde zijn blik en nam haar fijne gelaats-trekken in zich op, haar volle rode lippen en haar schouderlange ravenzwarte haar, waarna hij vluchtig zijn ogen over haar frêle lichaam liet dwalen, dat helemaal gekleed was in het zwart.

Haar hemdje liet haar armen bloot, zodat hij haar tatoos niet over het hoofd kon zien – een heel

gedetailleerde engel op haar linkeronderarm, een groepje sterren op haar rechterbiceps en een krans van rozen om haar linkerpols. De tatoeages waren verrassend vrouwelijk en waanzinnig sexy, en opeens kreeg hij ontzettende zin om haar de kleren van het lijf te rukken en te checken of ze onder haar strakke topje en skinny jeans nog meer inkt verborgen hield.

Man, wat was het lang geleden dat hij zo'n sterke golf van wellust had gevoeld. Hij kwam zo vaak aantrekkelijke vrouwen tegen, maar dit elfje was méér dan aantrekkelijk. Bij deze sexy combi van breekbaarheid en stoerheid werd zijn pik stijf, en hij veranderde van houding, zodat zijn onderlijf beter aan het oog werd onttrokken door de bar.

Toen hij zich realiseerde dat ze nog steeds geen woord had gezegd, vroeg hij met stemverheffing boven de bonkende dancebeat in de grote zaal uit: 'Wat mag het zijn?'

Ze ontwaakte uit een soort trance, wat voor trance dat ook mocht zijn, maar keek nog steeds verschrikt uit haar ogen. Ook een beetje op haar hoede, maar dat verbeeldde hij zich misschien alleen maar.

'Drie margarita's en een cola,' antwoordde ze na nog een lange stilte.

'Komt eraan.' Het viel niet mee om zijn blik van haar los te scheuren, maar hij dwong zichzelf professioneel te blijven en liep naar de andere kant van de bar om haar drankjes klaar te maken.

Harder dan nodig was schudde hij met de roestvrijstalen margaritashaker, in de ban van een nerveuze

energie. Fuck. Hij wilde met haar praten. Erachter zien te komen hoe ze heette.

Haar overhalen om met hem mee naar huis te gaan.

Was dat niet krankzinnig? De meeste avonden wees hij het ene na het andere aanbod van seks af, en nu opeens stelde hij zich voor dat hij een volslagen vreemde zou neuken?

Zijn vrienden zouden zich wild schrikken als ze op dit moment zijn gedachten konden lezen. Gage en Reed zagen hem als Mr. Nice Guy, de man die de deur openhield voor zijn dates en niet met vrouwen het bed in dook voordat ze al een behoorlijk tijdje met elkaar omgingen. De man die vrouwen een schouder bood om op uit te huilen en om de haverklap bloemen voor hen kocht.

Maar hij nam aan dat ze hem terecht beschouwden als de aardigste man die er op twee benen rondliep. Hij had er veel moeite voor gedaan om zo gezien te worden; al zijn hele leven streefde hij ernaar om dat beeld waar te maken.

Jezus, als de mensen eens wisten hoe hard hij zijn best moest doen om die beleefde, betrouwbare gast te zijn op wie iedereen kon bouwen. Hoeveel moeite het hem kostte om de wilde neigingen die vaker wel dan niet in hem opwelden onder de duim te houden. Hoe frustrerend het was om plichtsgetrouw de rol van de verloren zoon te spelen, van de goede vriend, het betrouwbare vriendje.

Maar het lukte hem niet altijd. Soms viel de behoefte om zich te laten gaan niet te negeren. Dan móést hij daar gehoor aan geven, en in het verleden had hij daar

het vechten voor gebruikt. Hij had gehoord dat mensen spanningen vaak afreageerden met seks of geweld, om zo te voelen dat ze leefden, en hij kon niet ontkennen dat hij in zijn tijd als MMA-vechter zeker wel het meer donkere, rusteloze deel van hemzelf dat hij meestal voor de buitenwereld verborgen hield enigszins tot bedaren had gebracht. Seks daarentegen had niet dat effect gehad. Dat was voor hem iets intiemers; er kwamen liefde en relaties en dat soort emotionele dingen bij kijken.

Maar om de een of andere merkwaardige reden had die vrouw aan de bar met haar ravenzwarte haar zijn vleselijke, roekeloze neigingen getriggerd. Want opeens zag hij het helemaal zitten om een vreemde mee naar huis te nemen...

‘Ga je die nog naar de klant brengen, of blijf je er maar wat naar staan staren?’

Toen hij Sue’s plagerige stem hoorde, schoot zijn hoofd met een ruk omhoog. Zonder aandacht te besteden aan zijn pijnlijk kloppende pik sloeg hij zijn blik neer, en realiseerde zich dat de drankjes die hij had ingeschonken klaarstonden op de bar om naar de klant te worden gebracht.

‘Neuh, ik ben heus wel bij de les; ik zat alleen even met mijn gedachten ergens anders.’ Hij plakte een glimlach op zijn gezicht en bracht de drankjes naar de vrouw die stond te wachten – en te staren. Ze staarde zelfs aandachtig naar hem, en om haar volle lippen speelde een heel lichte frons.

Plotseling voelde hij zich ongemakkelijk, maar hij probeerde het te negeren. 'Drie margarita's en een cola,' kondigde hij aan.

In reactie daarop glimlachte ze beleefd. Heel, heel beleefd... Zo beleefd dat wel duidelijk was dat het geforceerd was, en zijn argwaan groeide.

'Dank je,' zei ze stijfjes. 'Hoeveel is het?'

'Achttien dollar.'

Zijn blik bleef op haar rusten toen ze in haar tas zocht naar haar portemonnee. Haar lichaamstaal was al net zo stijf als haar stem, wat erop duidde dat haar iets dwarszat.

'Alsjeblieft. Hou het wisselgeld maar.' Ze legde een briefje van twintig op de bar, hief toen haar hoofd op en zag hem kijken. 'Wat is er?' vroeg ze geïrriteerd.

'Gaat het een beetje? Het lijkt wel of je ergens kwaad over bent.' Toen er ineens een gedachte in hem opkwam, kneep hij zijn ogen tot spleetjes. 'Valt iemand je lastig? Het gaat er vanavond wat wilder aan toe dan anders – als iemand je lastigvalt, hoef je maar een kik te geven of ik of een van de uitsmijters komt je te hulp.'

Zijn bezorgdheid riep geen warme gevoelens of dankbaarheid bij haar op, maar eerder vijandigheid. 'Met mij is alles kits, gast. En als je het per se weten wilt: als iemand mij lastig zou vallen, handel ik dat zelf wel af.'

Hij bestudeerde haar slanke gestalte – ze was niet langer dan een meter vijfenvijftig – en er verscheen een geamuseerde glimlach om zijn lippen. 'Mm-mm. Vast wel, engeltje, daar ga ik helemaal van uit.'

‘Ik mag dan klein zijn, maar neem maar van mij aan dat ik iemand een flink pak op z’n lazer kan geven.’

Ze pakte twee van de margaritaglazen op en stapte abrupt weg van de bar.

Voordat ze ervandoor kon gaan, vroeg AJ: ‘Komt het door iets wat ik heb gezegd?’

Ze bleef pure irritatie uitstralen. ‘Nee. Bedankt voor de drankjes. Die andere twee glazen kom ik zo halen. Let even op dat iedereen eraf blijft, oké?’

Ditmaal wist ze bijna drie stappen te zetten voordat hij haar tegenhield. En deze keer deed hij dat niet met woorden, maar door om de bar heen te lopen, er helemaal achter vandaan te komen en naast haar te gaan staan.

Met schuin gehouden hoofd keek ze naar hem op, haar mond half open. ‘Wat doe jij nou?’

In plaats van antwoord te geven riep hij snel in de richting van de bar. ‘Hé, Henry! Ik neem even pauze.’ Hij pakte de twee glazen op die op de bar waren blijven staan.

‘Serieus, wat doe jij nou?’ wilde ze van hem weten.

‘Ik breng deze drankjes even naar je tafeltje. En...’

De aanzwellende muziek moest zijn woorden hebben overstemd, want ze boog zich dichterbij hem toe. ‘Watte?’ brulde ze.

Zodra haar bedwelmende geur zijn neusgaten binnendreef, begon het hem te duizelen. God, wat rook ze lekker. Als rozen in volle bloei, gecombineerd met een vleugje lavendel en een zweem van iets heel vrouwelijks.

Luid en duidelijk herhaalde hij zijn woorden. 'En daarna ben ik van plan om uit te vissen wat ik heb gedaan om jou zo kwaad te maken.'

'O, in godsnaam, zeg. Dit is *Cheers* niet – ik ga echt mijn hart niet uitstorten bij een barkeeper, oké? Ga maar weer aan het werk. Ik kan mijn eigen drankjes wel dragen.'

Hij trok zich niets aan van haar geïrriteerde antwoord. 'Waar zit je?'

Zichtbaar ongelukkig slaakte ze een zucht, maar hij liet zich niet uit het veld slaan. Zijn oorspronkelijke opzet om met haar te flirten werd even geparkeerd. Op dit moment interesseerde het hem meer om te achterhalen wat hij had gedaan om die verstoorde trek om haar sexy mond te rechtvaardigen. Hij twijfelde er geen moment aan dat het om iets heel persoonlijks ging; dat ze hem zo vuil aankeek moest wel betekenen dat ze kwaad was op hém.

Zonder een woord te zeggen liep ze de andere kant op en zocht zich een weg tussen het als sardientjes op elkaar gepakte publiek in de club door. AJ kwam vlak achter haar aan en zoog haar verrukkelijke geur met elke ademteug in zich op. Hoe kon het dat hij in een ruimte waarin de lucht doortrokken was van allerlei parfums, aftershaves en zweet alleen háár leek te ruiken?

Ze kwamen bij een van de tafeltjes langs de achtermuur en toen ze hun drankjes hadden neergezet bracht zijn fronsende elfje snel de cola naar haar lippen en

zoog, zonder hem te willen aankijken, hard aan het rietje.

AJ keek peinzend toe hoe ze haar frisdrank opdronk. 'Dus jij bent de colaklant van jullie stelletje. Dat had ik niet gedacht.'

Ze dronk het glas half leeg voordat ze met een strakke stem antwoordde: 'Ik ben de bob.' Vervolgens, zonder hem nog een blik waardig te keuren, keerde ze zich naar de dansvloer en zwaaide naar iemand die hij niet kon zien. Ze gebaarde naar de margarita's, maakte met haar hand het gebaar van roken en wees naar de uitgang aan de zijkant.

AJ zag een slanke blondine van de dansvloer naar het tafeltje toe komen, maar zodra hij zijn hoofd had omgedraaid, probeerde de vrouw naast hem ertussenuit te piepen.

'Bedankt dat je de drankjes bent komen brengen. Fijne avond verder.' Haar woorden tuimelden naar buiten.

Ze schoot ervandoor, maar AJ was net zo snel als zij en kon haar makkelijk bijhouden. 'Waar ga jij nou ineens heen?'

'Ik heb wat frisse lucht nodig. Het is warm binnen.'

Oké, hij begon verdacht veel op een stalker te lijken, maar hij kon het toch niet laten om achter haar aan door de uitgang naar buiten te lopen.

In de steeg tussen de Sin en het pand ernaast werden ze begroet door een stilte die alleen af en toe werd doorbroken door een enkele claxon of het gezoef van banden op de weg verderop. Het koele lentrebriesje